

Poți tu apărea înaintea gloriei lui Dumnezeu?

Versete călăuzitoare: Romani 3.23: Isaia 6

Romani 3.23: Pentru că toți au păcătuit și nu ajung la gloria lui Dumnezeu.

Niciunul nu va găsi vreo greutate să înțeleagă prima parte a acestui pasaj biblic. Faptul că toți au păcătuit este o realitate pe care o recunoaște fiecare. Nimeni nu este așa de neștiutor, ca s-o tăgăduiască. Nici omul cel mai mulțumit cu sine însuși nu va ezita să ocupe locul sub sentința „toți au păcătuit”. Dar cum stau lucrurile cu partea a doua: „și nu ajung la gloria lui Dumnezeu”? Ce înseamnă aceste cuvinte? Este ușor de înțeles că uneori nu se împlinesc anumite obligații și că în ceea ce privește dreptatea, pe care o cer cele zece porunci, de asemenea nu este greu de înțeles, dar înseamnă aceasta că noi nu ajungem la gloria lui Dumnezeu? Aici este dată o linie nouă de ghidare, un etalon nou. Dar cum putem s-o găsim?

Viziunea mare, pe care Isaia a avut-o și pe care o descrie în capitolul 6 al cărții sale profetice, ne va ajuta. Haideți s-o studiem.

Isaia 6.1-8: În anul morții împăratului Ozia L-am văzut pe Domnul șezând pe un tron, înalt și ridicat; și poalele Lui umpleau templul. Serafimii stăteau deasupra Lui; fiecare avea șase aripi: cu două își acopereau fața și cu două își acopereau picioarele și cu două zburau. Și unul striga către altul și zicea: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor; tot pământul este plin de gloria Lui“. Și temeliiile pragurilor se zguduiau de glasul celui care striga și casa s-a umplut de fum. Atunci am zis: „Vai de mine! pentru că sunt pierdut; pentru că sunt un om cu buze necurate și locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate; pentru că ochii mei L-au văzut pe Împăratul, Domnul oștirilor!“ Și unul dintre serafimi a zburat spre mine și avea în mâna lui un cărbune aprins, pe care-l luase cu cleștele de pe altar. Și l-a atins de gura mea și a zis: „Iată, acesta s-a atins de buzele tale, și nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit“. Și am auzit glasul Domnului, zicând: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?“ Și eu am zis: „Iată-mă, trimitemă!“

Să observăm timpul când a avut loc această viziune. Era în anul morții împăratului Ozia. Când mor monarhii, marile evenimente ale domniei lor trec din nou prin fața ochilor oamenilor și pentru un timp scurt sunt subiectul discuțiilor. Ozia era unul din marii împărați ai lui Iuda. Domnia lui, care s-a întins pe parcursul a 52 de ani, a fost deosebit de înfloritoare. În război, în diplomație și în multele misiuni de viață pașnice i-a mers minunat de bine. Dar bunăstarea are pericolele ei, și este un vrăjmaș a cărui fortăreață este în inima omenească, căruia îi reușește uneori să dea la iveală stricăciunea noastră, dacă nu reușește să facă altceva. Ozia a învățat aceasta pe propria piele. Într-o zi s-a dus în Templul Domnului ca să ardă tămâie acolo. Ar fi trebuit să știe că el nu avea nici un drept pentru a face aceasta. Însă aroganța l-a făcut să fie impertinent. Cu îndrăzneală nebunească, care curând a fost pedepsită, a luat tămâietoarea cu tămâia aprinsă și a pășit cu demnitate înaintea ochilor celorlalți în Locul preasfânt, unde nimeni în afară de preot nu avea voie să intre. Urmarea directă a fost lepra. El era un om lovit. A simțit aceasta, a știut și s-a grăbit să iasă afară. Începând din ceasul acela

soarele lui apusese, pentru ca niciodată să nu mai răsară. Treburile împărăției lui au trecut în mâinile altora și începând din timpul acela Ozia a trăit singur, exclus de la Casa Domnului, un om necurat și o mărturie inspiratoare de frică despre sfințenia lui Dumnezeu, pe care el nu a luat-o în seamă și pe care și noi deseori o uităm.

În timpul acela, când toate acestea au devenit vii în amintirea oamenilor, Isaia a văzut marea viziune. Un tron stătea înaintea lui, înaintea căruia toate tronurile pământești erau nimic, și pe el stătea Domnul, Împăratul, Împăratul împăraților, a cărui glorie umplea curțile Templului. Alături de El stăteau serafimii cu multele lor aripi și vesteau cu glas tare sfințenia lui Dumnezeu. Nu este de mirare că profetul a fost cuprins de frică și tremur. „Vai de mine! pentru că sunt pierdut”, a strigat el. „Necurat, necurat” era strigătul leprosului în toate zilele vieții lui, și la fel făcea Isaia acum. Niciodată înainte nu a simțit aceasta așa de mult ca acum. Probabil între oameni el să fi avut un nume din cauza evlaviei lui și a râvnei lui pentru lucrurile lui Dumnezeu, dar toate acestea se asemănau acum cu frunzele uscate. Dreptatea lui era ca o haină murdară. El a fost măsurat cu gloria lui Dumnezeu, și a fost găsit sărac. „Necurat, necurat” era tot ce buzele lui tremurânde puteau rosti.

Să ne optăm un moment și să ne întrebăm, dacă o verificare asemănătoare a avut loc vreodată cu putere asupra sufletelor noastre? Suntem noi corespunzători pentru gloria lui Dumnezeu? Putem noi sta în prezența Lui? Aceasta este etalonul. Întrebarea nu este, dacă noi ne-am îndeplinit obligațiile față de oameni sau dacă am corespuns cerințelor Legii, ci dacă suntem corespunzători pentru gloria lui Dumnezeu sau dacă ducem lipsă în privința aceasta. Dacă lui Ozia i-a fost interzis să intre în „Locul Preasfânt, făcut de mâini”, suntem noi suficienți de curați să intrăm în cerul însuși și acolo să stăm înaintea lui Dumnezeu?

Să ascultăm ce a spus Iov, acel om plin de virtuți, bunătate și generos, a cărui participare sufletească și promptitudine în ajutorare a făcut inimile multor văduve să cânte de bucurie. Și el s-a aflat într-o zi înaintea lui Dumnezeu, și ce a spus el atunci: „Auzisem de Tine, cu auzul urechii, dar acum ochiul meu Te vede. De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă” (Iov 42.5,6).

Am ajuns noi vreodată într-un astfel de punct? A ieșit de pe buzele noastre un strigăt asemănător?

Ar trebui să fim mulțumitori că această viziune mare ne spune ceva mai mult decât numai verificarea sufletului pentru nepotrivirea lui pentru gloria lui Dumnezeu. Dacă acolo este vorba de un tron, înaintea căruia nici un om păcătos nu poate sta, acolo este și un altar, prin care se poate veni în întâmpinarea nevoii mari, care a devenit cunoscută. „Și unul dintre serafimi a zburat spre mine și avea în mâna lui un cărbune aprins, pe care-l luase cu cleștele de pe altar. Și l-a atins de gura mea și a zis: «Iată, acesta s-a atins de buzele tale, și nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit»“. Ce cuvinte binecuvântate. Cât de mult a fost adusă la liniște prin aceste cuvinte inima îngrozită a profetului!

Altarul acela ne vorbește în aceste zile ale Evangheliei harului despre o jertfă mult mai de preț, decât curțile din față iudaice a cunoscut-o vreodată, și despre un sânge mult mai bogat decât cel stropit vreodată pe scaunul îndurării al lor. Aceia au avut parte de umbre, nouă ne aparține realitatea. Hristos a venit, și prin jertfirea de Sine Însuși a îndepărtat păcatul. El a venit ca să satisfacă cerințele tronului, în timp ce a luat păcatele noastre asupra Sa și a purtat urmările lor grave. Ah, ce limbaj vorbește Golgota! Pășește mai aproape, suflet scump, pășește mai aproape cu picioarele descălțate și privește acolo pe Mântuitorul tău. Ascultă strigătul Lui. Este strigătul Unuia părăsit de Dumnezeu. Și din ce cauză a fost El părăsit? El, Cel care este strălucirea gloriei Sale și întipărirea Ființei Sale, Purtătorul puternic al tuturor lucrurilor, care în natura Sa omenească pe pământ niciodată nu s-a abătut de la cărarea ascultării și încrederii, din ce cauză a trebuit El să fie părăsit de Dumnezeu? Nu ne mirăm dacă îngerii stau consternați din cauza aceasta. Ah, nu este nimic asemănător crucii – steaua speranței, singurul loc de scăpare al celui pierdut. De acolo strălucește în toată maiestatea și puterea sfințenia lui Dumnezeu, dreptatea Lui, dragostea Lui, dat tot ce preamărește Numele Lui.

Și nu ne vorbesc toate acestea despre pace într-o măsură mult mai mare, decât Isaia putea s-o cunoască vreodată? „El a făcut pace prin sângele crucii Lui.” Nici un efort și nici o lacrimă din partea noastră, nici o îngrijorare, nici o scrâșnire din dinți, nici o schimbare a vieții nu pot adăuga ceva la valoarea jertfei Sale. Să adaugi ceva la ea ar însemna să întuneci gloria ei. El este singurul – centrul a două veșnicii – spre care priveau odihnindu-se ochii uimiți ai profeților și ai oamenilor sfinți și spre care vor privi înapoi ochii mult mai uimiți ai răscumpăraților Domnului din veacurile viitoare cele mai îndepărtate. Acum nu este un cărbune aprins de pe altar, așa cum Isaia l-a văzut, ci este sângele lui Isus Hristos, al Fiului lui Dumnezeu, și numai acesta ne curățește de toate păcatele.

Și toți cei care cred în El sunt curățiți. Mai alb decât zăpada este sufletul aceluia care și-a luat scăparea la El. Ei au devenit părtași ai moștenirii sfinților în lumină. Aceasta este explicația simplă a pasajului din Coloseni 1.12. Făcut corespunzător! Nu o lucrare progresivă de desăvârșire, care va fi terminată când sufletul nostru se va ridica ca să intre în căminul dragostei. Noi suntem acum făcuți corespunzători. După urarea tatălui de bun-venit și sărutul lui a urmat haina cea mai bună, inelul în deget și sandale în picioare. Fiul pierdut – acum nu mai era cel pierdut – a fost făcut prin aceasta corespunzător pentru casa tatălui. Nu este la fel și cu noi? Cu siguranță. În Duhul și prin puterea Duhului Sfânt noi intrăm acum în casa Tatălui și savurăm deja bucuria care va fi partea noastră în toată veșnicia.

Cititorule, știi tu ceva despre această binecuvântare? Sau stai deoparte, cu frică și tremur, neștiind dacă necurăția ta a fost îndepărtată? Nu prin simțăminte, stări sufletești și experiențe, căci acestea sunt lucruri șovăielnice, îți va fi aceasta confirmat. Cuvântul lui Dumnezeu este nesfârșit mai bun decât acestea. Acolo poți citi că niciodată nu se va mai aduce aminte de păcatele și de fărâdelegile tale. Cuvintele acestea le găsești în epistola către Evrei 10.17. Cât de simple sunt ele! Acestea sunt cuvintele Aceluia care te iubește și care nu poate minți. Nu vrei să-L crezi?

După ce el a fost curățit și adus la liniște, un alt glas a venit la urechea profetului. Era glasul Domnului, care a zis: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?” Atunci el a răspuns: „Iată-mă, trimite-mă!” El era gata să ducă mesajul Domnului, și aștepta numai ca să fie trimis.

Este tot așa și cu noi? Dumnezeu nostru are nevoie de mesageri. Și El îi va trimite – pe unii în țări civilizate, dar pe cei mai mulți în țări locuite de necredincioși, pe alții în ținuturi întunecate, unde trăiesc canibali, pe unii în câmpiile secetoase ale Africii, pe alții pe câmpiile de gheață ale eschimoșilor și unii vor lucra în apropierea locului lor de domiciliu. Dar ei merg ca trimiși de El. Și dacă nici un strigăt nu vine spre noi, pentru a merge în ținuturile îndepărtate, și dacă misiunea noastră este mică și raza noastră de acțiune este mică, poate totuși să ni se încredințeze un mesaj prețios de liniște pentru cei oboșiți. În casa naturii atât vrabia cât și vulturul își au locul lor. Mesajele lui Dumnezeu sunt exprimate nu numai prin cuvinte, noi putem trăi pentru Hristos și atunci când nu predicăm. Însă ordinea este aceasta: mai întâi dovedirea, apoi curățirea și apoi dedicarea pentru slujba pentru Dumnezeu. Mulțumiri fie aduse Lui, fiecare credincios a fost făcut corespunzător pentru moștenirea cerească, fie însă ca prin har fiecare să năzuiască „să fie un vas spre onoare, sfințit, folositor Stăpânului, pregătit pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 2.21).

„Iată-mă! Trimite-mă!”

Titlul original: „The Vision of God”
din *Simple Testimony*, Anul 27, 1910, pag. 253–259
și în *Edification*, Anul 3, 1929, pag. 262–268.